

az emlék elől, mert a szeme, ajka, ujjai emlékeznek Lászlóra. László... fajsúlytalan emlék, nem lehet besorolni sehová, vágyai inkarnációja. Amikor közel sodródtak egymáshoz, akkor nem kellett, elbűjt a tisztességes asszony sáncái mögé; néhány találkozás a presszóban, séta a parkokban, rövid lejárati csókolódzással... Szakítás után Erzsébet józanul nyugtázta, hogy „addig” nem jutottak el, tehát nem is vétett semmit, tisztességes maradt..., de később mintha bánta volna ezt a tisztaságot, álmaiban Lászlóval ölekezett... Jánossal egy bábu feküdt le kötelességét teljesíteni. Sóvárgott László után... s nem tudta eldönteni, kiválogatni a fogalmakat: becsületes-e ő tulajdonképpen, kit is csal meg, vagy mégsem, hiszen semmi nem történt..., bár történt volna..., de a...

László arca most csúfondáros..., tekintete gúnyosan égeti a bensejét..., szíve zaklatottan dobog..., agyában kergülten peregnek a gondolatok.

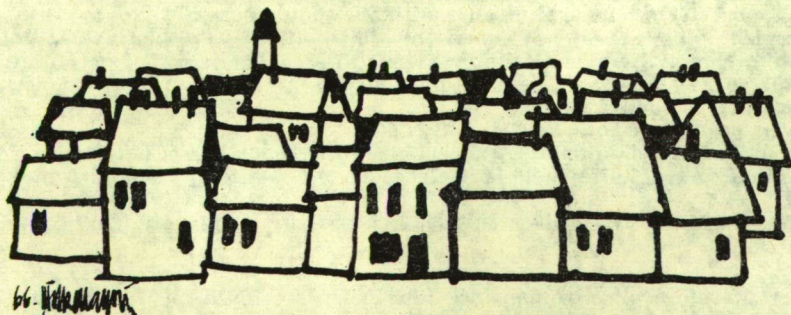
„Száguldani..., gyorsan..., gyorsan..., akkor nem jut eszembe semmi, nem kell semmire gondolnom..., egyébként sem kell gondolkodni, itt a kocsis, János... az egész jól megformázott életem... Most szépen hazamegyünk, megcsókolom Nórát, a kislányomat, aztán szépen megy minden a maga útján... majd ráveszem Jánost, hogy spóroljunk egy víkendházra a Balatonon..., igazán remek dolog hét végén leruccanni, mégha egy kicsit messze is esik..., Igen, ugyanúgy megy minden a maga útján, már benne vagyok ebben a malomban, örül-örül monoton kegyetlenséggel... nem enged..., szépen élünk... és boldog vagyok..., nem látom már a fákat, pedig ez az elnyújtott, éles fekete vonal... csak a jegenyesor lehet, hiszen az út két oldalán jegenyék vannak..., igaz, nem mindenütt, rendesebben kellene vezetni, klassz volt ez a rohanás..., minden kirepült a fejemből..., egész rendes volt..., kirepültem magamból..., persze, ez hülyeség, pedig olyan józan vagyok, olyan hideg a fejem, a gondolatok olyan élesen hasogatnak... mint fényes pengék... László..., László..., édes egyetlen szerelmem..., talán megtudtam volna, mi is a szerelem..., de hát most már negyven felé... bealkonyul..., most már lassabban fogok menni...

— Szívem..., megőrültél..., az istenit... állj meg..., kivagy, kivagy már..., átveszem, állj meg..., hal-lod — ordított a férje.

„Ó, ez a hang, igen, ez a garancia, hogy ugyanúgy fogok élni, minden ugyanúgy ismétlődik...”

Az asszony felsikoltott, a motor gonosz ördöggé vált, átvette az irányítást, felpörgött, rohant velük félelmetesen... Erzsébet kapkodott..., elcsavarta a kormányt, majd félőrülten — az életöszton lökésére — fékezett..., az árokba kerültek.

A vezető meghalt, utasa életveszélyes sérülésekkel került a kórházba.

Winklbauer Pál rajza